

Arrest

nr. 188 423 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BRIJS, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 24 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het tegen deze beslissing ingesteld beroep is gekend onder het rolnummer X.

1.3 Op 24 maart 2016 neemt de gemachtigde tevens een beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 12 april 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: A(...) Q(...), R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Dominicaanse Republiek

wordt het bevel gegeven, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van haar middel dat zij eveneens de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet waarborgt bij een beslissing tot verwijdering een individueel onderzoek. Dit artikel stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en gezondheidstoestand van betrokken onderdaan van een derde land”.

Voornoemd artikel is de omzetting van artikel 15 van de Richtlijn 2008/155/EG. De parlementaire voorbereidingen benadrukken dat de richtlijn een verplichting oplegt om over te gaan tot een individueel onderzoek en dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert’.

In de bestreden beslissing is er geen spoor te bekennen van een mogelijke afweging van het privé- en gezinsleven. Ter motivering in de bestreden beslissing wordt er enkel aangehaald dat verzoeker geen geldig visum heeft. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker. Zo woont betrokkene reeds drie jaar en verblijft zijn echtgenote reeds vijftien jaar in België! Vanaf zijn aankomst in België heeft verzoeker meteen initiatief genomen om lessen Nederlands te volgen. Zo heeft verzoeker zich ingeschreven bij vzw ‘De Loodsen’ om het Nederlands onder de knie te krijgen en zich te kunnen handhaven in de samenleving.

Uiteraard zal de bestreden beslissing ook de minderjarige kinderen treffen van het gezin. Zijn echtgenote heeft immers ook nog een minderjarig kind uit een vorige relatie. Hij beschouwt haar als zijn eigen dochter en zij maken ook samen een gezin uit. Daar zijn echtgenote eveneens een ‘bijlage 13’ kreeg betekend en zich dient te vergezellen door haar minderjarige kinderen A(...) S(...) S(...) E(...) en S(...) R(...).

Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland)

Bovendien kent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaste rechtspraak die stelt dat de beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) Bovendien primeert dit artikel op de bepalingen van de vreemdelingenwet! (RvS 22 december 2010, nr. 210.029) Het moge duidelijk zijn dat er in casu geen billijke belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Immers, de familie (...) maakt een kwetsbare groep uit. Zo werd de zoon van verzoeker in België geboren. Het kind loopt school in het kleuteronderwijs. Het belang van kleuteronderwijs kan niet genoeg benadrukt worden. Zo is "kleuterparticipatie" een belangrijk hoofdstuk in de acties en projecten van Kind en Gezin. Alle ouders worden gestimuleerd om hun kind tijdig in te schrijven en te laten deelnemen aan het kleuteronderwijs. Door een eventuele verhuis naar het land van oorsprong van zijn ouders, zal hij een substantiële achterstand oplopen ten aanzien van zijn klasgenootjes, wat tot het verlies van een schooljaar kan leiden.

Bovendien loopt de stiefdochter van verzoeker, zoals reeds gesteld, school in het middelbaar onderwijs, in het ASO nota bene. Zij behaalt in de studierichting 'humane wetenschappen' erg goede resultaten. Gelet op het gegeven dat betrokkene vanuit het Nederlands onderwijssysteem diende over te schakelen op het Belgisch onderwijs, is het erg bewonderingswaardig dat zij zich naadloos heeft aangepast en zonder enig probleem een ASO-studierichting volgt.

Een greep uit de commentaren van de leerkrachten over de resultaten van de Soto Radaysa (schooljaar 2015-2016):

Wiskunde: "wat een goede inspanning, interesse en inzet tijdens de lessen wiskunde" Engels: "Mooie resultaten R(...)"

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders.

Door een eventuele verhuis naar het land van herkomst, zal de schoolloopbaan zowel de zoon als de stiefdochter van verzoeker van de ene op de andere moment worden gedwarsboomd. Immers, het niveau van het (middelbaar) onderwijs ligt in de Dominicaanse Republiek beduidend lager dan in België. Daar de stiefdochter van verzoeker erg goed mee kan in haar studierichting, kan er enkel worden besloten dat de gevolgen voor deze jonge vrouw niet te overzien zullen zijn. Haar professionele loopbaan zal niet kunnen worden verder gezet, waardoor haar schoolse investeringen voor niets zijn geweest. Bovendien is zij de taal van herkomst niet machtig en heeft zij geen enkele voeling met het land. Zij voelt zich dan ook erg verwant met België, daar zij hier is opgegroeid en haar sociaal leven zich afspeelt in België.

De beslissing van de bestuurlijke overheid, zonder hierbij nog maar enige onderzoek aan de dag te leggen, om de kinderen botweg terug te sturen naar een land dat volledig vreemd is aan hen en hun professionele loopbaan te dwarsbomen, kan op geen enkele manier als proportioneel en evenredig worden bestempeld.

In een situatie zoals deze, waarbij kinderen betrokken zijn, dienen de elementen van migratiecontrole te worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen).

Bij een kwetsbare situatie zoals deze, waarbij verzoekster reeds vijftien jaar in België woont en een gezin met minderjarige kinderen heeft, is het bijzonder opmerkelijk dat er in de bestreden beslissing geen spoor van het recht op gezinsleven terug te vinden is. Het is aan de bestuurlijke overheid om een proportionele afweging te maken, wat uiteraard ook terug te vinden moet zijn de motivering.

Integendeel, er wordt door verwerende partij zelfs niet aangehaald dat er sprake is van een recht op gezins- en privéleven in hoofde van verzoekster. Aldus kan evenmin sprake zijn van een concrete afwegingen van belangen, daar er geen andere belangen dan de schending van de openbare orde worden vermeld!

Zoals reeds aangehaald in het feitelijk gedeelte, kent verzoeker een duurzame lokale verankering in België. Zijn echtgenote verblijft reeds vijftien jaar in België en verzoeker kwam naar hier om hier verder zijn leven uit te bouwen. Het moge duidelijk zijn dat de belangen van verzoeker in België liggen. Hij levert de inspanning om de Nederlandse taal machtig te worden. Zijn echtgenote heeft bovendien een vast arbeidscontract onder opschortende voorwaarden aangeboden gekregen, waardoor het duidelijk mag zijn dat betrokkenen in België wensen te blijven en investeringen doen om zich onafhankelijk en zelfstandig te handhaven.

Er kan zelfs geen sprake zijn van een evenredige afweging, daar de bestreden beslissing geen enkele afweging heeft gekend. Immers, wordt er in de bestreden beslissing niet gerept over het gezinsleven van verzoeker. De bestreden beslissing miskent dan ook op flagrante wijze de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is aldus een schending van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing. De evenredigheidstoets werd niet correct toegepast.

Verwerende partij laat de bescherming van de openbare orde primeren op het privébelang van verzoeker. Bijgevolg zijn artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden. Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

"Verzoekende partij betoogt dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering geen rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven omdat hieromtrent niet werd gemotiveerd op de bestreden beslissing zelf.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat het gezinsleven van verzoeker uitvoerig wordt besproken naar aanleiding van de beslissing omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vw.

Deze beslissing werd op hetzelfde ogenblik genomen en op hetzelfde ogenblik betekend aan verzoeker. In die beslissing wordt omstandig ingegaan op de door verzoeker aangehaalde elementen, ook wat betreft de minderjarige kinderen. Zo wijst de gemachtigde er terecht op dat het gegeven dat de dochter in België naar school gaat, niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid daar niet wordt aangetoond dat scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Het kan de ouders bovendien niet ontgaan zijn dat hun dochter zich verder integreerde, niettegenstaande de ouders er zich bewust van waren dat hun verblijf in België illegaal was. Het gaat niet op de feitelijke verantwoordelijkheid als ouders nu te willen afwentelen op de Belgische overheid. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de keuze die hij maakte inzake het verder zetten van het verblijf zonder over verblijfsrecht te beschikken.

Verzoekende partij toont ook geenszins aan dat de dochter werkelijk schade zou ondervinden in geval van terugkeer. Uit niets blijkt dat het kind onomkeerbare nadelige gevolgen zouden lijden door het feit dat zij enige tijd werden opgenomen in het schoolsysteem in België. Het jongste kind is nog niet schoolplichtig.

De gemachtigde gaat ook uitvoerig in op de bewering van verzoekende partij dat de kinderen de taal van het land van herkomst niet zouden spreken waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren. Zo wijst de gemachtigde er op dat het ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Spaans zouden spreken, wat toch hun moedertaal is. Natuurlijk is het wel mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook Nederlands zouden leren.

Verzoekende partij toont dus niet aan welk belang zij zou hebben bij het feit dat deze overwegingen zouden worden hernomen op de bestreden beslissing, gezien zij op hetzelfde moment kennis heeft genomen van de beslissing betreffende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging waarin uitvoerig wordt ingegaan op de gezinssituatie.

Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat er geen obstakels bestonden om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De gemachtigde handelde hierbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het middel kan dan ook niet worden aangenomen."

2.3 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Wat specifiek het bestreden bevel betreft, merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken. De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aangezien het bestreden bevel een tenuitvoerlegging is van de Terugkeerrichtlijn (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 21).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (cf. RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *‘fair balance’* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij voert aan dat *in casu* geen billijke belangenafweging heeft plaatsgevonden. Ze stelt dat haar familie een kwetsbare groep uitmaakt en verwijst naar haar jongste zoon die in België werd geboren en weldra kleuteronderwijs zal volgen in België. Ze verwijst ook naar haar stiefdochter die school loopt in het middelbaar onderwijs. De verzoekende partij stelt dat door een eventuele verhuis naar het land van herkomst, de schoolloopbaan van haar stiefdochter van de ene op de andere moment worden gedwarsboomd daar immers het niveau van het (middelbaar) onderwijs beduidend lager ligt in de Dominicaanse Republiek dan in België. Ze stelt dat de professionele loopbaan van haar stiefdochter niet verder gezet zal kunnen worden, waardoor haar schoolse investeringen voor niets zijn geweest. Ze wijst er bovendien op dat haar stiefdochter de taal van herkomst niet machtig is en dat zij geen enkele voeling heeft met het land, dat zij zich dan ook erg verwant met België voelt daar zij hier is opgegroeid en haar sociaal leven zich afspeelt in België. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing, zonder hierbij nog maar enige onderzoek aan de dag te leggen, om de kinderen botweg terug te sturen naar een land dat volledig vreemd is aan hen en hun professionele loopbaan te dwarsbomen, op geen enkele manier als proportioneel en evenredig kan worden bestempeld. De verzoekende partij voert aan dat er *in casu* geen sprake is van een concrete belangenafweging.

In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat uit het administratief dossier evenwel blijkt dat het gezinsleven van de verzoekende partij uitvoerig wordt besproken naar aanleiding van de beslissing omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat deze beslissing op hetzelfde ogenblik werd genomen en op hetzelfde ogenblik werd betekend aan de verzoekende partij als het bestreden bevel. De verwerende partij benadrukt dat in die beslissing omstandig wordt ingegaan op de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, ook wat betreft de minderjarige kinderen.

Nazicht van het administratief dossier toont inderdaad aan dat aan de verzoekende partij samen met de bestreden beslissing ook een beslissing ter kennis werd gebracht waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze laatste beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd omtrent de situatie van de kinderen en meer bepaald omtrent de door de verzoekende partij aangehaalde elementen. Zo werd rekening gehouden met het gegeven dat de kinderen in Europa geboren zijn, dat ze opgegroeid zijn in de Belgische cultuur, met de mogelijke banden met het land van herkomst, met de taal die de kinderen spreken en met het feit dat het schoolgaande kinderen betreft. Tevens wordt ook ingegaan op het privéleven van de verzoekende partij.

Uit de samenlezing van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met het gezinsleven en privéleven en het hoger belang van het kind, dat de verzoekende partij ook had aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. De beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, wil zeggen dat de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in het bestreden bevel nogmaals zou moeten worden gemotiveerd om welke reden haar privéleven en gezinsleven en het hoger van belang van het kind niet van aard zijn om haar toe te laten in België te verblijven en haar aldus een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zij kent deze motieven namelijk, zodat is voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht, ook in het licht van de garanties die artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM bieden.

Een schending van (de beoordelingsplicht in het kader van) artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4 Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU